

ДВОНОГА ШУМА

„Песма започиње и завршава се муком“, каже Мића Игњатовић и том мишљу као да означава ову поетску збирку прожету меланхоличном филозофијом. Песник у човеку тражи човека истина не са свећом као што је то чинио Диоген из Синопе, али га тражи упорно и безуспешно. Зато је притиснут и потиснут и најчешће не види излаза јер горе је високо, а доле дубоко. У овој нашој савременој цивилизацији, аутоматизованој и компјутеризованој џунгли, као да нема места за човека. Он је ситан на пољани сивога живота и његово панта реи протиче у знаку сталних невоља. Тин је певао „како је тешко бити слаб.../ и бити гажен у блату / без сјајне звијезде на небу“, а Игњатовић пева о неродницама, варкама, црним ватрама, јаловој земљи, дану који воња, алавом мору које прождире, човеку затвореном зидинама. „Празна празнина вара очи надом“, а „чедна белина смрћу затрвљена“. Зато он и каже да је „живот грађа од снова“. И кад пева о Србији, песник је, с разлогом, суморан јер је „на небу све више Срба“ а „Србија до гробља гробље“.

Тематско-мотивски ове песме је тешко разврставати јер границе нема, а ако би се изричито тражила тема, могло би се уопштено рећи да је то човекова свакидашњица или, према наслову једне песме, *Обичан живот*, или друге *Припитомљавање живота*. Но, било који мотив да поетизује (мајка, сељачка свадба, ватра итд), Игњатовић га мисаоно-филозофски надграђује, никад не оставје на непосредно-предметном нивоу. Он тера читаоца да сарађује, домишља, домаштава, да се рве са његовим метафорама. Он је песник неукротиве и бујне маште и кад га понесу асоцијације, ствара ројевите песме. Лепота је код њега у том богатству маште.

Обликом и версификацијски, ова поезија је врло разнорсна; највећи део песама писан је слободним стихом, али има и таквих које су римовано упаковане и подељене по строфама. Но, и у једном и у другом случају оне су ритмичне и мелодичне и језичко-стилски лапидарне. Фигуративно су богате и плене својом метафориком и симболиком. И сами наслови, као што су, на пример, *Старци воде децу у облаке* и *Двонога шума*, на то врло очигледно упућују. Посебном топлином зраче песме у којима се осећа утицај народне поетске традиције, а нарочито ритам. Кад прочитамо стихове

Палим ватру из
пепела
крешем искру
из камена

сетимо се ритма из народне песме *Ах, мој доро (пасем траву
из корена / пијем воду са камена.* Стихови

Куку сине, моја надо
Куку доме раскућени
Куку небо без видепа
Куку башто у сновима (песма *Мајка и ватра*)

својим звуком неодољиво подсећају на народну тужбалицу.

Двонога шума шумори високим поетским вредностима –
дубоком мисаоношћу, слојевитошћу, топлим људскошћу, богатом
имагинацијом, складном мелодиком, природним ритмом, префи-
њеним стиллом.

Поетика, етика и
естетика

Удружење Крагујевчана
и артиста Крагујевца
2014